

# **Pa(r)ís**

(teatre breu)

de Rosa M. Isart  
rmisart@hotmail.com

octubre 2005 - desembre 2005

versió original: català  
traduïda al castellà per la pròpia autora

*Els dies 5 i 6 d'octubre de 2005, a Barcelona, La Casona, dirigida per Fernando Griffell, acollia un seminari de la dramaturga argentina Patricia Zangaro, fundadora de Teatro x la Identidad i vinculada doncs a les Abuelas de Plaza de Mayo. Hi assistien l'actriu Verónica Llorens i la Carolina Bettanín, ambdues francament immerses en el dolor del poble argentí per tots els anys de repressió i crims d'Estat succeïts a partir de 1976. Després d'aquella trobada, començaria a nèixer aquest text...*

*Pa(r)ís només vol ser un punt de partida, des de les terres catalanes, una petita aportació contributiva a denunciar la tragèdia de les apropiacions de nens argentins. Possiblement a Barcelona la gent desconeix força aquest episodi històric ple de seqüeles, tal i com desconeixem encara totes les barbaritats operades amb motiu de la Guerra Civil Espanyola (1936-1939).*

### **Personatges**

LA DONA DELS LARES DEL POBLE CATALÀ, "LARACAT", túnica blanca, cabellera  
llisa molt llarga

LA DONA DELS LARES DEL POBLE ARGENTÍ, "LARARG", túnica blanca, cabellera  
llisa molt llarga

HOME 1, àlies ABUELO, investigador argentí, cercador de nens apropiats,  
viatja pel món, vesteix una gabardina

HOME 2, nen apropiat amb tiets adoptius catalans (Sandro), ara té uns 36 anys

### **Época**

Futur

### **Espai escènic, objectes i vestuari**

Tons grisos, presentacions engominades i greixoses en general,  
cap altre color que no sigui el gris o el kaki

Les intervencions de les dones LARES mai seran al mateix lloc de l'escena  
(per això s'han numerat ben diferenciadament)

VEU EN OFF: Som al futur, potser cap l'any 2010. Els anys de govern socialista a Espanya han acabat per culpa de la campanya de manipulació i desacreditació operada des del partit d'extrema dreta, despectivament conegut als àmbits lliberals com "el Pepe" -el nom de pila habitual de molts homes espanyols-. El govern central ha prohibit la utilització escrita i oral de les llengües pròpies d'algunes contrades peninsulars als ciutadans amb sentiment nacional i cultura ben diferenciada clarament divergent de l'ortodòxia espanyola, castellana.

## I

*La llum va neixent molt lentament...*

*LARARG i LARACAT apareixen a un tros de l'escenari que anomenarem ES-1. (El seu diàleg sempre es caracteritza per una llum blanca molt forta que omple tota l'escena i després desapareix).*

LARARG: Era del país.

LARACAT: I ?

LARARG: Forma part d'ell.

LARACAT: Saps que no.

LARARG: Sí. Sí que en forma part.

LARACAT: Quan temps vas tenir-lo?

LARARG: Tres anys.

LARACAT: Tres anys en la memòria d'un home són suficients. En la memòria d'un menut acaben sent un parabrises.

LARARG: No escombris cap a casa. Les coses es recorden.

LARACAT: Les coses es recorden quan tens llapis i paper. O factures, o instàncies, o inventaris, o documents gràfics...

LARARG (*escandalitzada, recriminativa, seductora*): Noooo. No em diràs que no recordes les olors i els sabors de quan eres petita. (*Reflexiona*) Però ell era massa petit.

LARACAT: T'ho accepto. Sempre que em poso a la boca un iogurt artesanal de llimona el cos se'm torna de set anys.

LARARG: Tres anys. Tres anys tenia quan va marxar.

LARACAT: No va marxar.

LARARG: Sí, perdona. És imperdonable que m'hagi expressat tan malament.

LARACAT : SAPS que no va marxar.

LARARG: És clar. (*Pausa de dolor*).

LARACAT: Tranquil·la, Lararg.

LARARG: Gràcies.

*(Cada cop que marxen d'escena la LARARG i la LARACAT, un cop han parlat entre elles, es pot fer a través d'un fos de llum o bé tot fent-les caminar fora escena, o bé anar-ho alternant.)*

## II

*No ens havíem adonat que al centre escènic hi ha un tub metàl·lic gris, una petita font emplaçada a uns 1,80 metres del terra. En SANDRO entra, prem una palanqueta i surt un rajolí menut. Beu. Entra l'ABUELO. Beurà simultàniament, per l'altra banda del rajolí, però per més abaix.*

SANDRO (*eixugant-se la boca amb la mà i al moment somrient*): Bona.

ABUELO: Clara. Neta. Explicativa.

SANDRO: Explicativa?

ABUELO: Sí. De la innocència. De la inviolabilitat.

SANDRO: No necessàriament és innocent. Ho sembla. Com moltes coses. Que primer semblen innocents però després veiem que són pèrfides. (*Pausa*) Jo sóc molt despistat: sempre me'ls trobo a sobre. (*Mirant cap a un horitzó*) Mai no els veig venir. (*Torna a mirar-lo*) Si veus venir els del Pepe, canviarem d'idioma.

ABUELO: Resulta estrany que una ànima jove com tu conegui i adverteixi sobre la maldat humana.

SANDRO: Un ingenu innocent no és igual a tonto.

ABUELO: Si amb això em demanes disculpes, te les ofereixo.

SANDRO: No te les demano. Era purament una afirmació. Penso que enmig de tant fill de puta la ingenuïtat pot ser un valor en alça.

ABUELO: Jo no puc treballar amb la ingenuïtat. Però entenc el teu punt de vista.

SANDRO: Gràcies.

ABUELO: La circumstància fa perdre la memòria.

SANDRO: ¿? (*Pausa petita*) Quants anys tens? I, és clar, com et dius?. Ets de fora, oi ? Tens accent.

ABUELO: Tothom em diu "Abuelo". Si vols. Sempre he tingut facilitat amb els idiomes. Terra on arribo, terra on m'impregno de l'idioma que parlen. Sempre facilita les coses saber llenguatges, aprendre codis.

SANDRO: Sóna bé: "Abuelo". Molt bé. Jo no en tinc d'avis. Visc amb els meus tiets. A L'Escala. ...On Empúries, on hi ha les famoses ruïnes gregues...

ABUELO: Què hi fas a Girona, doncs?

SANDRO: Suposo que entens, Abuelo, que tothom acostuma a anar a la capital de província a fi de cursar els estudis.

ABUELO: És clar. Aquest cop l'ingenu he estat jo, no?

SANDRO: Bé, potser.

ABUELO: No tens avis, em deies.

SANDRO: Van morir joves, mitjanament joves.

ABUELO: Com van morir?

SANDRO: Tampoc a hores d'ara tinc pares.

ABUELO: Caram, sembla ser que ets un noi que ha begut aigua fresca però que té poques coses.

SANDRO: No facis broma. No voldria que fessis broma amb això. Jo entenc que sóc una persona desprotegida. No t'ho sembla?

ABUELO: Sí. En especial aquelles persones que han perdut la mare. ...Què li's va passar als pares? ...I això de "Sandro"? No és gaire català.

SANDRO: Tinc orígens italians. Per això em van posar Sandro, els pares. Però van morir en un accident de cotxe, ells i els avis. M'han criat els tiets de L'Escala.

ABUELO: Ho han fet bé?

SANDRO: Sí. He tingut de tot. Encara que només em vegis beure aigua. No m'ha calgut pensar en res.

ABUELO: No t'ha calgut pensar en res.

SANDRO: No.

ABUELO: No.

SANDRO: Nooo.

ABUELO: No. És clar.

SANDRO: Esteu bé?

ABUELO: Sí. Estic de perles.

SANDRO: Doncs fabulós. *(Pausa)* De pas?

ABUELO: Sempre estic de pas. Busco. Busco i ajudo.

SANDRO: Busques i ajudes?

ABUELO: Busco i ajudo les persones.

SANDRO: És una feina estranya.

ABUELO: Però necessària. No saps quanta gent està nerviosa i perduda.

SANDRO: Perduda?

ABUELO: A dintre seu. O a fora.

SANDRO: Ja...

ABUELO: Tu mateix...

SANDRO: Jo?

ABUELO: Potser necessites alguna cosa que no saps que necessites. I només cal que fer que ho recordis.

SANDRO: Sembla un poema del Bécquer. O del Neruda.

ABUELO: Tens cultura. T'agrada en Neruda?

SANDRO: Hi ha llibres per casa. Molts llibres. La mare té fins i tot uns quants incunables a una prestatgeria amb pany daurat.

ABUELO: Però en especial teniu literatura llatinoamericana, m'equivoco?

SANDRO: No. No t'equivoques.

ABUELO: Curiós, oi?

SANDRO: Tot té una explicació. El tiet va viure a l'Argentina.

ABUELO: Però no teniu llibres de poetes catalans.

SANDRO: Pocs. Jo n'he comprat alguns, però.

ABUELO: Què recordes dels pares?

SANDRO: Res. Rostres de prop somrient. Però sense forma.

ABUELO *(treient una foto en blanc i negre)*: Tinc una foto dels teus avis...

SANDRO *(una mica espantat)*: No pot ser. Ni els tiets en tenen! *(Recordant la frase dels tiets i posant-se els punys a la cintura i fent veu d'un cinquantó)* «Amb les mudances varen perdre's quatre caixes».

ABUELO: En els convits es feien moltes còpies d'una foto. No t'espantis. En el món les coses van donant voltes i canvien mil vegades de mans. Una foto, ara a les meves mans. No t'espantis.

SANDRO: Qui cony ets?

ABUELO: Ja t'ho he dit. Busco i ajudo les persones.

SANDRO: M'amagues coses. I m'estàs espantant.

ABUELO: No vull fer-te mal. Vull ajudar-te. Molta gent que amaga coses està fent mal a innocents com tu que tenen aigua neta als llavis. (*Mirant cap a la llunyania*) Ja són aquí!

SANDRO: Canvia d'idioma, Abuelo. Parla'm en espanyol. Ahir van agafar vuit persones. Fem veure que parlem de futbol i som ben rucs.

*Fosc.*

### III

*La llum va neixent molt lentament...*

*LARARG i LARACAT apareixen a un tros de l'escenari que anomenarem ES-2. (El seu diàleg sempre es caracteritza per una llum blanca molt forta que omple tota l'escena i després desapareix).*

LARARG: Era del país.

LARACAT: Sant tornem-hi!

LARARG: No m'agrada que siguis tan frívola!

LARACAT: No t'enfadis tant. Estalvia les forces per a quan les necessitis!

LARARG: Què vols dir?

LARACAT: Li haurem de ficar al cap a aquest noi alguna cosa, no? I no serà pas panses i figues i mel i mató.

*Canta la cançoneta catalana "Què li darem al noi de la mare" una mica:*

Què li darem al noi de la mare  
que li darem que li sàpiga bo?  
Panses i figues i nous i olives  
panses i figues i mel i mató.

LARARG: Què és això?

LARACAT: Una tradicional catalana. Al nen de la mare li donarem panses, figues, nous, olives...

LARARG: Jo no gronxava els nadons amb aquesta cançó.

LARACAT: Però els estimàvem igual. Tu als teus. Jo als meus. Els estimem igual. Els estimarem igual: amb intensitat i dedicació.

LARARG: Exactament. Amb intensitat i dedicació.

LARACAT: No importa el lloc, si la terra fa olor a terra.

*La LARARG va treient grapats de terra de la seva butxaca. Ho olora. Els va deixant anar caient des de la mà al sòl escènic.*

LARARG (*mirant la terra que ha quedat amuntegada al sol escènic*): Sí. Feia olor a terra.

LARACAT: Ho notaves teu?

LARARG: Sí.

LARACAT: Doncs amb això ja en tenim prou.

LARARG: Ell ha de recordar l'olor de la terra argentina. L'Argentina no s'oblida mai. Sempre queda una connexió amb els orígens. Com la condescendència que sempre neix quan hi ha un lligam de sang. Sempre queda una connexió amb els orígens: només cal algun codi o alguna circumstància coincident perquè s'activi "aquí" un record d'"allà".

LARACAT: Els Països Catalans no s'obliden mai!  
LARARG: L'Argentina no s'oblida mai!  
LARACAT: Catalunya no s'oblida mai!  
LARARG: Les seves olors i els seus colors i els seus carrers!  
LARACAT: Les seves olors i els seus colors i els seus carrers!  
LARARG: Les seves olors i els seus colors i els seus carrers!  
LARACAT: Les seves olors i els seus colors i els seus carrers! Regomir, Montcada, Petritxol, Avinyó!  
LARARG: No s'oblida mai!  
LARACAT: No s'oblida mai!  
*Fosc.*

#### IV

*De la font segueix caient un rajolí d'aigua. En SANDRO i l'ABUELO en escena. En SANDRO marxa i torna amb una cadira.*

SANDRO: Potser necessito asseure'm.

ABUELO: No siguis tan dramàtic.

SANDRO: No em refio de tu.

ABUELO: Si volgués robar-te, ja ho hauria fet. Si volgués matar-te, ja ho hauria fet. Si volgués delatar-te, ja ho hauria fet. Comencem de zero. Intentaràs confiar en mi?

SANDRO: No.

*L'ABUELO toca i agafa una mica de terra del sòl escènic, aquella que tirà la LARARG a l'escena anterior.*

ABUELO: Olor.

*El SANDRO no fa cas.*

ABUELO: Olor. Au vinga. Olor.

*El SANDRO no fa cas.*

ABUELO: Terra humida. Olor a terra humida.

*El SANDRO apropa el nas.*

SANDRO: Quina olor més bona.

ABUELO: És l'olor de la teva terra.

SANDRO: Amb l'excés de globalitzacions, acabes estimant més que mai el teu petit tros de terra, el petit tros que és el teu país. Acabes fart dels plantejaments universals, de les directrius generals arribades des de l'altre hemisferi del planeta, de la homogeneïtzació esgarradora dels petits mons, trets i equilibris locals o regionals. Des de quan una mare de família cria un fill des d'Austràlia?

ABUELO: I ell està a...

SANDRO: A Europa.

ABUELO: La videoconferència té les seves limitacions, eh Sandro? *(Va cap a la font i toca el rajolí d'aigua)* La bellesa de l'arbre que creix al pati on jugues de menut no s'oblida mai. Perduren les coses belles antigues a dintre dels cossos despistats creixents.

SANDRO: No se si parlo amb un poeta o amb un boig. No les tinc totes amb tu.

ABUELO: Fes-li cas a l'aigua. El principi universal natural. Deixa que les coses flueixin.

*Fosc.*



## V

*La llum va neixent molt lentament...*

*LARARG i LARACAT apareixen a un tros de l'escenari que anomenarem ES-3. (El seu diàleg sempre es caracteritza per una llum blanca molt forta que omple tota l'escena i després desapareix).*

LARACAT: Nnnnnnnn": Ena. "Símbol del conjunt dels nombres naturals". "Símbol del Nord". "Símbol del nombre de neutrons a un nucli". "Catorzena lletra de l'alfabet català". "Símbol d'un nombre natural indeterminat". Aquesta!

LARARG: Justament! Sí! Aquesta! Aquesta definició! No sabem quants varen desaparèixer per molt que intentem comptabilitzar-los. El que sí sabem és quan d'indeterminats varen quedar. Ben fàcil: "no estan morts ni vius, són desapareguts". Aquesta és la frase i el desafortunat mite. No hi ha nord. Tot corbes i una estranya boira. Tots són NN, ena-ena.

*Simultàniament comença el tema instrumental Lo que vendrà<sup>1</sup> d'Astor Piazzolla<sup>2</sup> (3:49)*

*-que tallarem als 0:43, quan hi ha un so fort de percussió- i un simulacre de jugar a la xarranca per part de les dues dones, si bé ho portaran a terme amb moviments amenaçadors. Les dones queden en posició congelada als 0:43 i esperen l'escena següent.*

## VI

*Torna a començar el tema anterior amb l'entrada simultània a escena també fent moviments (salts) de la xarranca de l'ABUELO i de SANDRO. Simultàniament les dones (LARARG i LARACAT) també executaran el seu propi ball-xarranca a una altra meitat escènica. Recordem el film West Side Story i el món de la lluita que sol acompanyar l'espècie humana... Final de la música als 0:43 amb una percussió forta i decidida. Desapareixen LARARG i LARACAT d'escena. El SANDRO treu un guix de la butxaca i comença a dibuixar quadrats de la xarranca al terra escènic. L'ABUELO comença llavors a saltar des de la casella primera i a les successives ordenadament.*

ABUELO (a cada salt que fa pronuncia un nom de l'enumeració): Saavedra, Coghlan, Chacarita, Balvanera, Caballito...

SANDRO: Estàs fort Abuelo! Tenia ganes de fer una mica l'idiota. La xarranca sempre em recorda la vida als barris, ...la infantesa, ...la innocència....

ABUELO: T'he dit paraules boniques, no et sembla? No et semblava que amagaven bellesa? Au, nano!: No semblen una grata promesa? No semblen un presagi de grans aventures?

SANDRO: No em sonen de res, tots aquests noms. No..., ...no els he sentit mai.

ABUELO: Quaranta-set barris portenys tenim a Buenos Aires. Bells noms, belles terres, belles dones, bons menjars. No et sembla que aquests noms amaguen bellesa, nano ? Sonen

<sup>1</sup> Pista núm. 8 del LP *Ídolos de siempre: Astor Piazzolla*. Sony Music, 2001.

<sup>2</sup> Astor Piazzolla, compositor i bandoneonista argentí (Mar del Plata, 1921- Buenos Aires, 1992).

a poesia. No t'agradava la poesia? (*Imagina*)... Si veiessis els boscos de Palerm, els dos llacs... (*Pausa petita*) O si poguessis comprendre el mal que ens va fer el cop d'Estat del 76...

SANDRO: Si faig aquests salts que feies a la xarranca, m'ofego, em moro.

ABUELO: Tant greu seria?

SANDRO: Sempre m'han vingut dient "no et moguis gaire, que et farà mal". Asmàtic, deu al.lèrgies i un genoll fotut!

ABUELO: El moviment, la reorientació, la focalització: són dolorosos.

SANDRO: Torno a sentir la por.

ABUELO: Torna-hi! Tens la por a les venes, però no crec pas que sigui per culpa meva. En Lemkin<sup>3</sup> t'espabilaria a tu. Et trencaria els pantalons, t'obligaria a moure't. O a la teva estranya família.

SANDRO : En Lemkin ?

ABUELO : El meu gos. No li agraden les mentides.

SANDRO: M'agraden els gossos.

ABUELO (*taxatiu*): Llavors tampoc t'agraden les mentides. (*En SANDRO sent un neguit al cos, el mira desconcertat*).

*Fosc.*

## VII

*La llum va neixent molt lentament...*

*LARARG i LARACAT apareixen a un tros de l'escenari que anomenarem ES-4. (El seu diàleg sempre es caracteritza per una llum blanca molt forta que omple tota l'escena i després desapareix).*

LARARG: Sou uns subnormals. Aconvertiu en Diada Nacional<sup>4</sup> un dia que històricament fou una derrota per a tots vosaltres, per a tot el vostre poble.

LARACAT: Sí. Moltes vegades els catalans tenim poca traça. De manera que ens prenen un munt de coses. I les poques que queden ens fa vergonya demanar-les o afermar-les.

LARARG: En això el Sandro sí que és ben bé català. El pitjor per a un poble -per a una "nació", sí, diguem-ho en veu alta, no faci por!-, el pitjor per a un poble coaccionat per una extrema dreta centralista és la disculpa contínua i acceptar l'amputació lingüística i cultural, i això és el que esteu fent! (*Pausa petita*) Possiblement si el Sandro s'hagués quedat a l'Argentina hauria estat més astut. Tastar durant anys i anys l'exercici criminal des de la sobirania de l'Estat sempre acaba impregnant d'astúcia les venes simultàniament desconcertades i rabioses. I és que els argentins diem ben clar i completes les coses!

*(Pausa. Cau en la tristor, frases amb llum blava).*

Jo era testimoni des dels turons de les morts horribles. De les morts horribles quan abocaven al mar cossos lligats a blocs de ciment. Jo era testimoni, des dels altiplans, i des de les pluges desconsolades i fredes, dels crits de pares i fills, de mares i filles, de parents i de veïns. Jo era testimoni de crims, i de més crims, i de més crims. Matemàticament semblava una operació infinita. El dolor s'havia repartit tan infinitesimal que ja no trucava a la porta: seia majestuós a la trona.

---

<sup>3</sup> Raphael Lemkin fou l'acunyador del terme "genocidi" arran del nazisme.

<sup>4</sup> La Diada Nacional de Catalunya és el dia 11 de setembre.

*Immediat entra el SANDRO. LARARG aboca un petit salivall contra el terra. El SANDRO estranyat mira cap al cel i obre la mà dreta tot buscant gotes de pluja.  
Final de la llum blava, fosc escènic.*

## VIII

*L'ABUELO està mirant la foto en blanc i negre de l'escena 2.*

ABUELO: Ben guapos els teus avis.

SANDRO (*somriu*): Ve de família.

ABUELO: Però sou baixets, cepats.

SANDRO: Menys la banda dels tiets! Semblen girafes!

ABUELO: Podries venir amb mi a Buenos Aires. T'agradarà l'olor.

SANDRO: Aquella olor que em vas fer olorar la recordo. Molt lluny, però la recordo. I hi ha una nena que somriu. Estrany.

ABUELO: Era la teva germana.

SANDRO: Què dius?

ABUELO: Dona'm la teva mà i dona'm el teu ADN.

SANDRO: Però què dius?

ABUELO: Dona'm la teva mà i dona'm el teu ADN!

SANDRO: Però què dius! Però què dius! Què dius !!

ABUELO: Sandro! Els accidents de cotxe no causen un forat perfectament cilíndric al front de les persones! Au, anem nano. Ets un animal bicèfal. Mou-te: possiblement així t'arribi la veritat. Mou-te !!

*Fosc.*

## IX

### (escena última)

*LARARG al centre escènic. Un bagul mitjà, de fusta, al seu costat.*

LARARG (*al públic*):

París. Dais a luz. Pariu. Doneu a llum. Neixen sers menuts, petites terres on cal conrear amb cavaguets i estovalles d'educació, cultura i afecte. La cigonya no els porta pas de París! Ai, no! No venen pas de París! Venen d'un ventre fèrtil de dona esplèndida i llunyana al prejudici i la dictadura del canon! Venen d'un ventre fèrtil de dona fecundat per un gentilhome espermàtic!

París. Dais a luz. Pariu. Doneu a llum. I el primer que necessito, i el primer que necessita, i el primer que necessites, i el primer que necessiteu és un nom: específic i inviolable i utilitzable!

*Obre el bagul. Va treient nines de plàstic de dintre que asseu encarades al públic. Quieta dempeus mira frontal i silenciosa al públic. Després s'asseu molt lentament al costat de les joguines, articulant com fa una nina. Queda mirant fixament el públic.*

Específic i inviolable i mimable és un cos. *(Pausa)* I una terra.

*Comença a cantar lentament i molt lentament anirà marxant la llum...*

Què li darem al noi de la mare  
que li darem que li sàpiga bo?  
Panses i figues i nous i olives  
panses i figues i mel i mató.

*Fosc final.*

El Masnou / Barcelona, 20 de desembre de 2005

## ESQUEMA D'INTERVENCIONS I DURADA

escena	Lararg	Laracat	Sandro	Abuelo	Espai escènic	Durada escena
<b>I</b>	x	x			es-1	1'10''
<b>II</b>			x	x		5'00''
<b>III</b>	x	x			es-2	2'00''
<b>IV</b>			x	x		1'20''
<b>V</b>	x	x			es-3	0'50'' diàleg + 0'43'' música
<b>VI</b>	(x)	(x)	x	x		0'43'' música 1'50'' diàleg
<b>VII</b>	x	x			es-4	1'20''
<b>VIII</b>			x	x		1'00''
<b>IX</b>	x				centre esc.	1'00''
						DURADA TOTAL aprox. : <b>17 minuts</b>

(x) intervenció puntual o secundària

*Nota: la versió castellana de l'obra us facilita un altre esquema, més extens.*

**Contacte amb l' autora:**

Rosa M. Isart  
Barcelona (Catalunya)

[www.rosamariaisart.cat](http://www.rosamariaisart.cat)  
[www.escriptors.com/autors/isartr](http://www.escriptors.com/autors/isartr)

*Info interna*

Inici escriptura teatral: 15/10/2005  
escena 2: 11/11/2005  
escena 4: 06/12/2005  
escena 5, 6, 7, 8: 16/12/2005  
escena 9 (última): 17/12/2005  
revisió i data de finalització: 20/12/2005  
traducció al castellà: 22-23/12/2005  
primera reunió amb Teatro x la Identidad: 11/01/2006  
resposta/comentaris de Patricia Zangaro: 18/01/2006  
revisió de diàlegs i estructura, i incorporacions: gener-febrer 2006  
canvis de llum i introducció de connexió platònica: 28/02/2006  
consideració de tancament de l'obra: 09/04/2006